

Sven Nordqvist

PETSONO TORTAS

Versta iš:
Sven Nordqvist
PANNKAKSTÅRTAN
Opal, Stockholm, 1989

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

ISBN 978-609-441-010-9

Antrasis leidimas

- © Tekstas ir iliustracijos, Sven Nordqvist, 1984
Pirmą kartą išleido *Bokförlaget Opal AB*, Sweden
- © Vertimas į lietuvių kalbą, Alma Braškytė, 1995, 2011
- © Leidykla „Nieko rimto“, 2020

Sven Nordqvist

PETSONO TORTAS

Iš švedų kalbos vertė Alma Braškytė

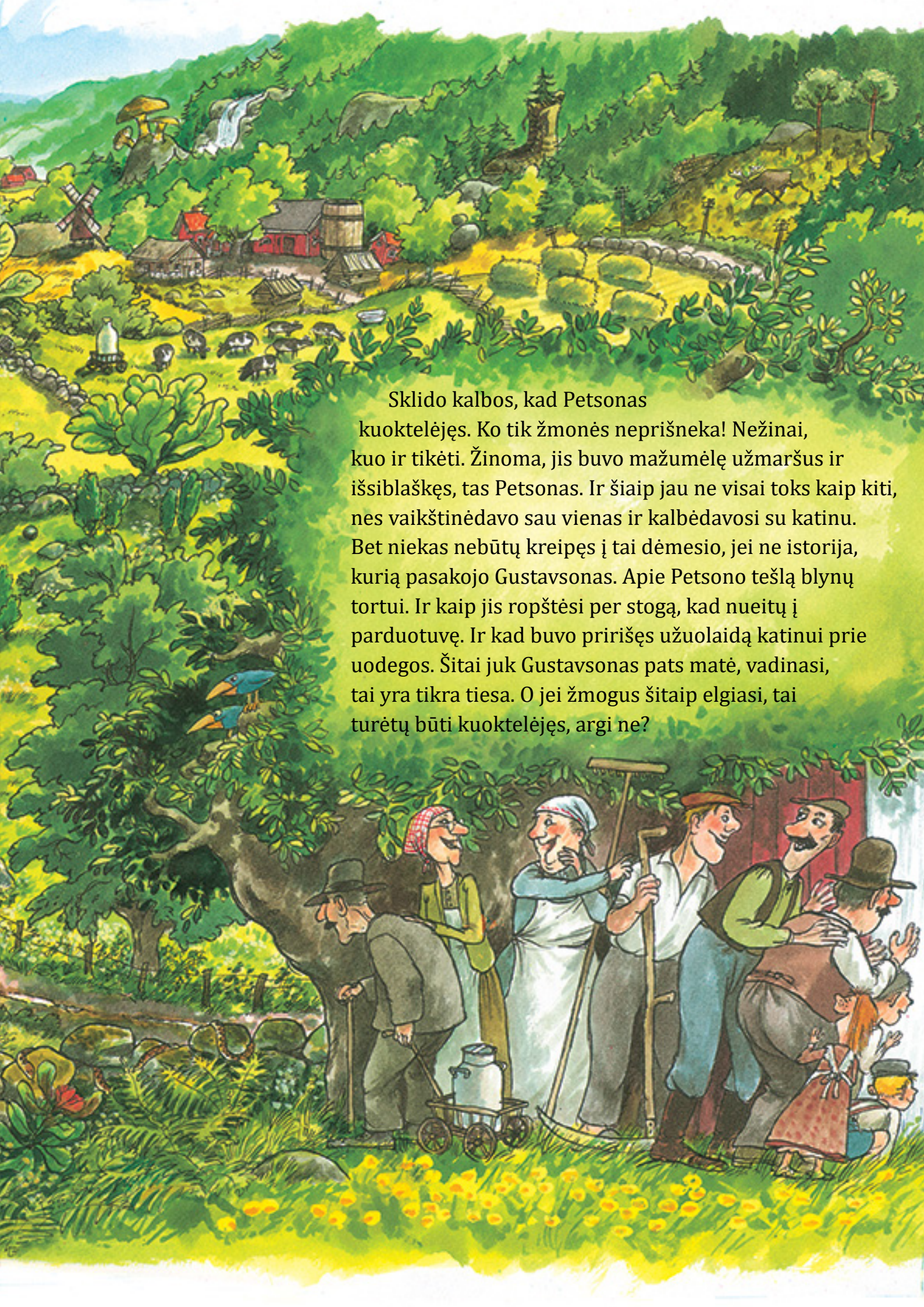
Iliustracijos autoriaus

Vilnius
2020

Buvo kartą dėdulė, vardu Petsonas. Turėjo jis katiną Findusą. Jie gyveno mažame raudoname namelyje su staliaus dirbtuve, vištide, malkine, išvieta ir sodu. Aplink driekėsi laukai ir pievos, o tolėliau augo miškas.

Sklido kalbos, kad Petsonas kuoktelėjęs. Ko tik žmonės neprišneka! Nežinai, kuo ir tikėti. Žinoma, jis buvo mažumėlę užmaršus ir išsiblaškęs, tas Petsonas. Ir šiaip jau ne visai toks kaip kiti, nes vaikštinėdavo sau vienas ir kalbėdavosi su katinu. Bet niekas nebūtų kreipęs į tai dėmesio, jei ne istorija, kurią pasakojo Gustavsonas. Apie Petsono tešlą blynų tortui. Ir kaip jis ropštėsi per stogą, kad nueitų į parduotuvę. Ir kad buvo pririšęs užolaidą katinui prie uodegos. Šitai juk Gustavsonas pats matė, vadinas, tai yra tikra tiesa. O jei žmogus šitaip elgiasi, tai turėtų būti kuoktelėjęs, argi ne?

Visa, kas sukėlė tiek kalbų apie Petsoną, nutiko Finduso gimimo dieną. Findusas šventė savo gimtadienį triskart per metus, tiesiog taip buvo linksmiau. Kiekvieną kartą ta proga Petsonas iškepė jam blynų tortą.

Tą rytą, kaip paprastai, Petsonas nuėjo į vištidę ir pririnko pilną pintinę kiaušinių. O dabar sėdėjo ant suoloelio prie virtuvės durų ir juos šluostė. Visi iki vieno turėjo būti švarūs ir gražūs, nes Petsonas stengėsi būti tvarkingas dėdulė. Findusas nekantriai žingsniavo suolu pirmyn ir atgal ir laukė, kada gi Petsonas pradės kepti tortą.

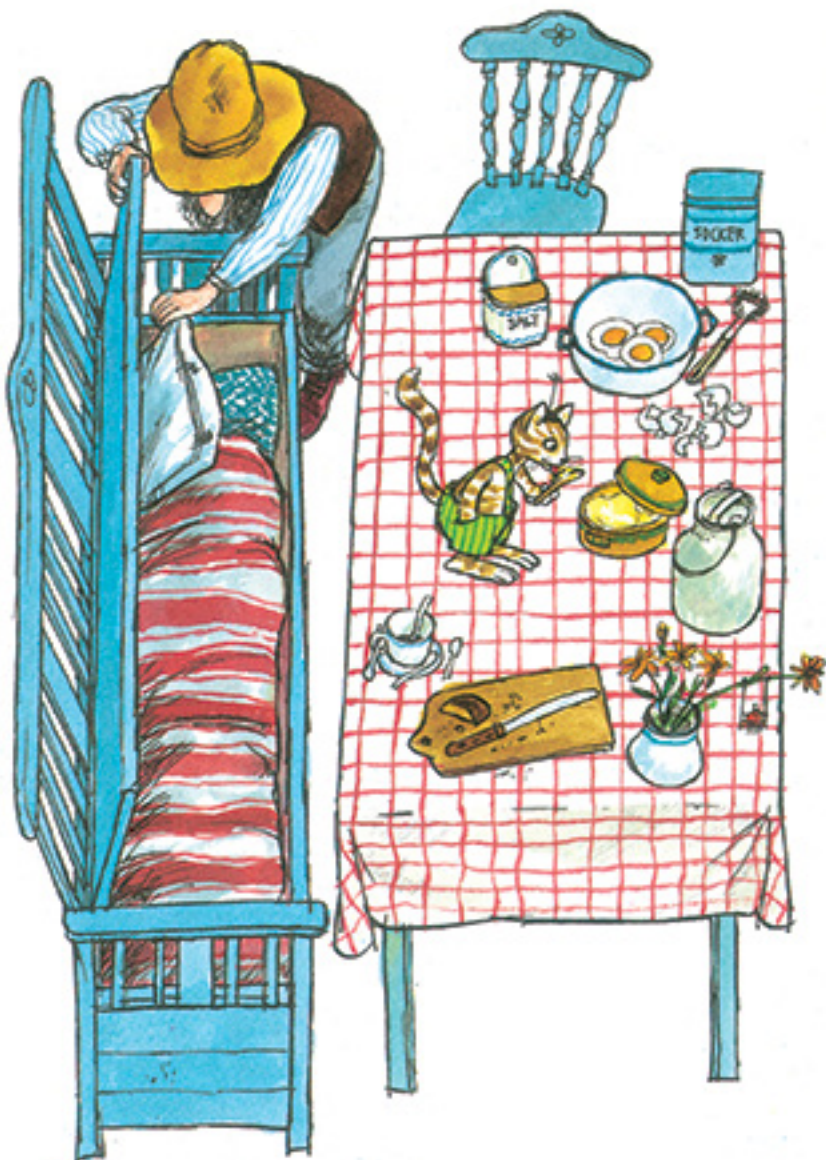
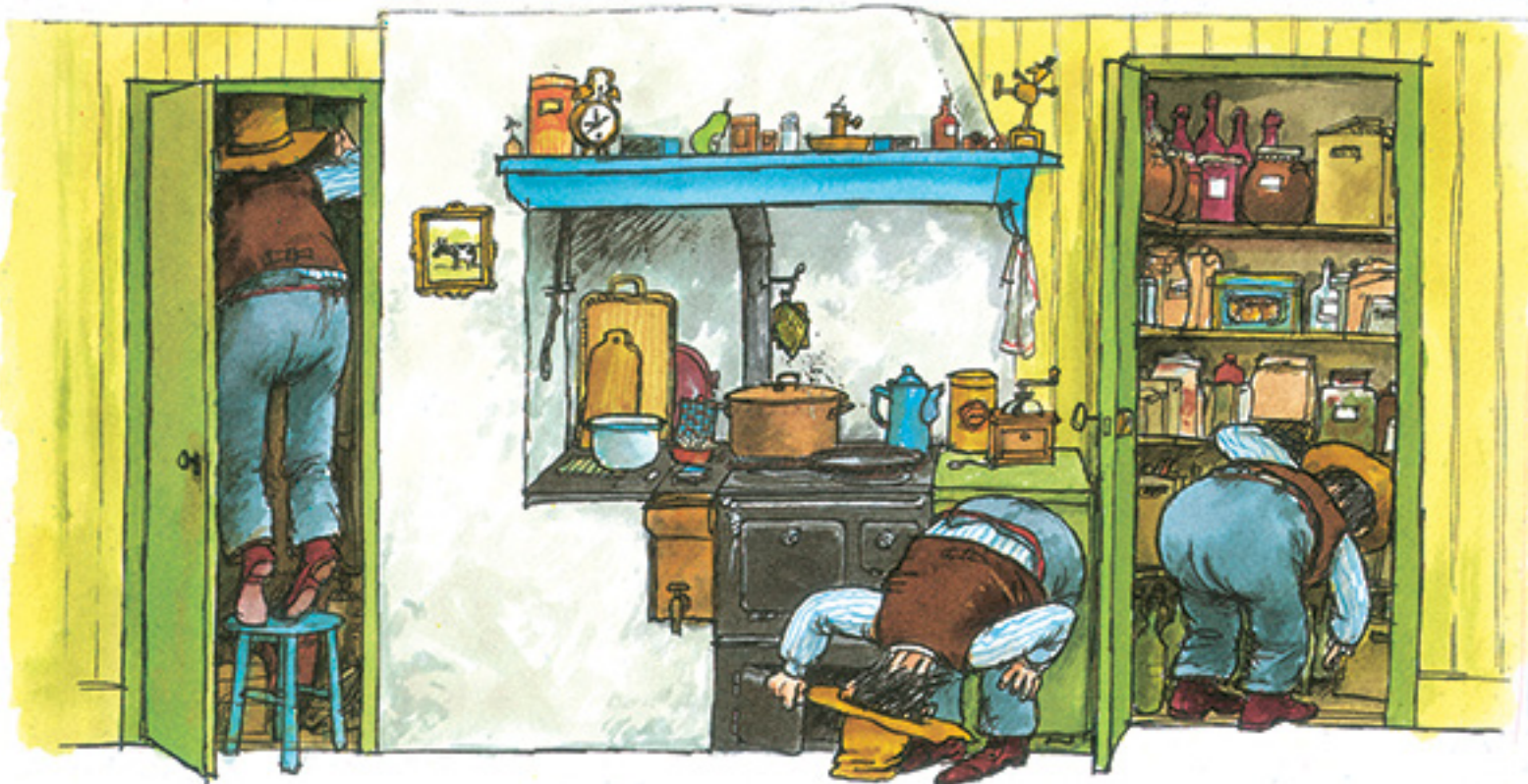

– Argi būtina nuvalyti visus kiaušinius DABAR? – irzliai paklausė katinas. – Kol tortas bus baigtas, sulauksiu ir kito gimtadienio.

– Šit kaip, tu taip nekantrauji, – tarė dėdulė. – Tada pradėkime nieko nelaukdami. Imam tris kiaušinius ir eime į virtuvę, o tada žiūrėsime, gal ir išeis koks tortas.

– Aišku, kad išeis, – pasakė Findusas. Jis jau buvo virtuvėje ir ieškojo keptuvės blynams kepti.

Pintinė su kiaušiniiais liko lauke ant suolo.

Petsonas įmušė kiaušinius į dubenį.

– Dabar paimsime pieno, cukraus, šiek tiek druskos, sviesto ir miltų, – vardijo jis ir ėmė nešti viską iš sandėliuko. Bet miltų nerado.

– Kurgi miltai? Ar tai tu suvalgei miltus, Findusai? – šūktelėjo jis iš sandėliuko.

– Jokių miltų niekada nesu valgęs, – atsakė išsiveidęs Findusas.

– Vadinasi, pats tai padariau, – sumurmėjo dėdulė ir susimąstęs pasikasė nosį.

Jis dar tris kartus apieškojo sandėliuką, krosnį, drabužių spintą ir virtuvinę sofą, bet miltų nerado.

– Teks važiuoti į parduotuvę ir nusipirkti. Luktelėk čia, aš greitai grįšiu, – pasakė Petsonas katinui ir išėjo savo mėlynojo dviračio. Katinas, aišku, nenorėjo laukti, todėl išlėkė pirmas.

Kai Petsonas pasiėmė dviratį ir ketino leistis į kelią, pamatė, kad užpakalinė padanga kiaura.

– Kas čia dabar? Ar tai tu prakandai skylę padangoje, Findusai? – piktokai suzirzė Petsonas.

– Jokių skylių jokiose padangose niekada nesu prakandęs, – atrėžė įsižeidęs katinas.

– Tikriausiai būsiu pats tai padaręs, – sumurmėjo dėdulė susirūpinęs ir timptelėjo sau už ausies. – Na, nieko, kaipmat sutvarkysiu. Palauk čia, atsinešiu iš dirbtuvės įrankius. Užlopysiu skylę ir važiuosiu pirkti miltų, o tada vėl imsime tavo torto.

Katinas, aišku, laukti nenorėjo, todėl pirmas nuskuodė dirbtuvės link.

Bet kai Petsonui prireikė atrakinti dirbtuvės duris, paaiškėjo, jog dingo raktas, ir durys neatsidarė.

– Ką tai turėtų reikšti? –
verksmingai šūktelėjo dėdulė. –
Šitos durys niekuomet nebūna užrakintos. Ar tai tu pradanginai raktą, Findusai?

– Niekada nesu pradanginęs jokių raktų, – atsakė baisiai įsižeidęs katinas.

– Vadinasi, pats būsiu jį pametęs. Tai nelaimė, – burbtelėjo dėdulė susimąstęs ir pasikrapštė akį. Dėl visa pikta dirstelėjo pro dirbtuvės langą į vidų. Paskui dar kartą patikrino duris, bet jos tebebuvo užrakintos.

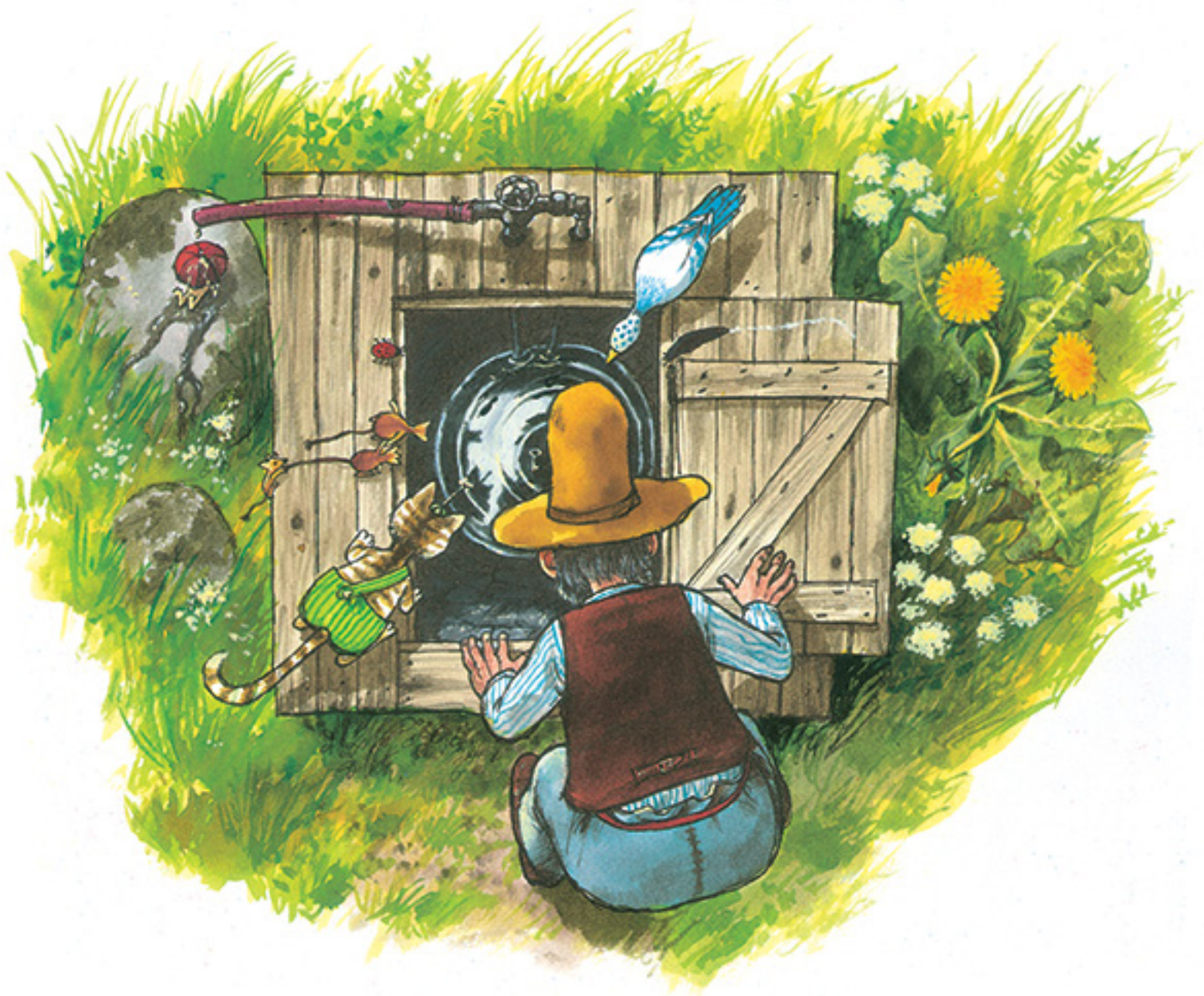
Tada nuo šulinio pasigirdo Finduso švilpimas. Katinas rodė žemyn. Petsonas nuskubėjo pas jį.

– Tik pamanyk, taigi raktas ten, pačiam dugne. KAIP jis ten atsidūrė? Ir KAIP aš jį ištrauksiu? – Petsonas timptelėjo sau už lūpos ir ilgokai svarstė. Pagaliau sugalvojęs visas net suvirpėjo: – Jau žinau! Jeigu prie karties galo pritvirtinsiu kablį, tai galėsiu sužvejoti juo raktą. Ar neturi kokios karties, Findusai?

– Niekada nesu turėjęs jokios karties, – pasakė Findusas ir neįstengė nuspręsti, ar derėtų įsižeisti.

– Vadinasi, pats kur nors ją turiu, – susimąstė dėdulė ir pasikrapštė skrybėlę. – Palauk čia, tuojau surasiu. Tada galėsiu sužvejoti raktą ir mes įeisim į dirbtuvę, aš paimsiu įrankius, sutvarkysiu dviratį ir pagaliau galėsiu nuvažiuoti nusipirkti miltų, o tuomet mes vėl imsime tavo torto.

Katinas, aišku, nenorėjo laukti, todėl nubėgo pirmas.

„Findusai, ar tau gerai sekasi bulių kautynėse?“ – paklausė dėdulė Petsonas ir katinėlis Findusas sutriko... Gal kaimynas Gustavsonas tiesą sako, kad Petsonas truputėlį kuoktelėjęs? Bet jeigu Findusas nenuvilios buliaus, dėdulė negalės sutaisyti dviračio. O be dviračio nenuvažiuos nusipirkti miltų, be kurių neiškeps Findusui gimtadieninio blynų torto.

„Vieną kitą karvę aš, žinoma, esu pabaidęs. Turbūt galėčiau išjudinti ir tą seną bulių, jei jau MIRTINAI reikia“, – atsakė Findusas. Na ir išjudino... Bet ar istorijos pabaigoje Petsonas su Findusu valgys blynų tortą? Tai klausimas, į kurį nelengva atsakyti, tačiau pamėginti tikrai verta!

Kitos autoriaus knygos:

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-010-9

9 786094 410109

